

2011 20-2**Tilbagekaldelse af en afgørelse om at en klage over en ansat ikke ville få konsekvenser**

En kommune fik en mundtlig klage over at en ansat havde opført sig upassende over for en kollega. Kommunen tilkendegav over for den ansatte at sagen ikke ville få konsekvenser for ham. Der blev efterfølgende indgivet en skriftlig klage som førte til at kommunen indhentede vidneudsagn om hændelsen. Herefter tilbagekaldte kommunen den begunstigende afgørelse om at der ikke ville ske mere i sagen, og gav den ansatte en påtale.

Ombudsmanden udtalte at tilbagekaldelsen var begrundet i en omvurdering af de oplysninger som allerede forelå, og at der ikke var tilstrækkelig tungtvejende hensyn der kunne begrunde en tilbagekaldelse. Kommunen havde også tilsidesat notatpligten ved ikke at gøre notat om den mundtlige klage og de mundtlige vidneudsagn. Ombudsmanden henstillede at sagen blev genoptaget.

(J.nr. 2009-3418-812)

Ombudsmandens udtalelse

"Kommunen meddelte dig i første omgang at den mundtlige klage ikke ville få konsekvenser for dig. Jeg er enig med kommunen i at dette var en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Efterfølgende tilbagekaldte kommunen afgørelsen og gav dig en påtale for upassende adfærd. Jeg har forstået din klage sådan at du mener at betingelserne for tilbagekaldelse af den første afgørelse ikke var opfyldt.

Reglerne om tilbagekaldelse

Begunstigende forvaltningsafgørelser kan undtagelsesvis tilbagekaldes uden udtrykkelig lovhjemmel. Om der i et konkret tilfælde er hjemmel til tilbagekaldelse til ugunst for adressaten, beror på en afvejning af henholdsvis adressatens berettigede forventninger og de modstående – normalt offentlige – interesser i at få afgørelsen ophævet. Adressatens berettigede forventninger står forholdsvis stærkt i denne sammenhæng. Jeg henviser til Karsten Revsbech mfl., Forvaltningsret, Almindelige emner, 5. udgave (2009), s. 500 ff.

3. marts 2011

**Ansættelses- og arbejdsret:
24.9****Forvaltningsret:
1124.1
13.3**

I den afvejning som skal foretages, bør indgå en vurdering af den konkrete begrundelse for tilbagekaldelsen. Den forvaltningsretlige litteratur inddeler konkrete tilbagekaldelsesgrunde i tre grupper afhængigt af hvor tungtvejende disse grunde må anses for at være. Afgørende hensyn til menneskeliv, sundhed og velfærd, statens sikkerhed mv. er særlig tungtvejende og hører til i den gruppe af årsager der som udgangspunkt vil kunne begrunde tilbagekaldelse. Hensyn til lighed og konsekvens i forvaltningens administration og det offentlige økonomi hører til i den gruppe af årsager der normalt ikke vil være tilstrækkelig tungtvejende til at begrunde en tilbagekaldelse. Til mellemgruppen hører f.eks. hensyn til almindelige udenrigspolitiske interesser, andre persons miljømæssige eller økonomiske interesser og sociale beskyttelseshensyn i almindelighed. Der bør være proportionalitet mellem tilbagekaldelsesindgrebets intensitet og begrundelsen for tilbagekaldelsen. Det har desuden væsentlig betydning om tilbagekaldelsen sker på baggrund af nye faktiske oplysninger der ikke forelå på det tidspunkt hvor den begunstigende afgørelse blev truffet, eller om tilbagekaldelsen er begrundet i en ændret vurdering på et uændret retligt og faktisk grundlag. Hvis der er tale om forhold som myndigheden havde mulighed for at tage i betragtning da afgørelsen blev truffet, skal tilbagekaldelsesgrunden være tungtvejende. Endelig har det betydning om den oprindelige afgørelse var skønsmæssig, idet der i almindelighed er en videregående adgang til at tilbagekalde skønsmæssige afgørelser, mens lovbundne afgørelser i de fleste tilfælde ikke vil kunne tilbagekaldes, men derimod må omgøres efter reglerne om ugyldighed. Jeg henviser til Karsten Revsbech mfl., Forvaltningsret, Almindelige emner, 5. udgave (2009), s. 493 ff, og Karsten Loiborg mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 929 ff.

Grundlaget for tilbagekaldelsen

Kommunen har i sin udtalelse til mig anført at begrundelsen for tilbagekaldelsen var at den skriftlige klage beskrev hændelsesforløbet med flere detaljer og større tydelighed. Sagen fremstod herefter mere alvorlig end først antaget. Derfor blev der indhentet vidneudsagn som førte til at man revurderede sagen og drøftede den med personalekontoret. Kontoret pålagde ikke jobcentret at give en påtale.

Som nævnt har det betydning om tilbagekaldelsen sker på baggrund af nye faktiske oplysninger. Der foreligger ikke noget notat om den mundtlige klage eller referater af de møder hvor klagen blev drøftet. Du mener ikke at du har fået svar på hvilke nye forhold der førte til en ændring af afgørelsen. Jeg forstår det sådan at du ikke er enig med kommunen i at der forelå nye oplysninger i den skriftlige klage og i vidneudsagnene.

Ombudsmandsinstitutionen er ikke egnet til at afklare et bevisspørgsmål som dette fordi ombudsmanden normalt ikke har mulighed for at afhøre vidner i en

sag, men behandler klager på et skriftligt grundlag. Det vil ikke være muligt at konstatere endeligt inden for rammerne af en ombudsmandsundersøgelse om den skriftlige klage og vidneudsagnene indeholdt nye oplysninger i forhold til den mundtlige klage. Efter min opfattelse må en afklaring af dette bevisspørgsmål ske ved domstolene.

Ved min vurdering af sagen må jeg derfor tage udgangspunkt i det skriftlige materiale jeg har haft til rådighed. Kommunen har ikke oplyst hvilke yderligere detaljer der var indeholdt i den skriftlige klage, og hvad der nærmere mentes med at forløbet fremtrådte med større tydelighed i den skriftlige klage. Kommunen har heller ikke forklaret hvilke oplysninger der gjorde at hændelsen fremtrådte mere alvorlig end først antaget. I mangel af disse oplysninger kan jeg ikke lægge til grund at der med den skriftlige klage fremkom nye væsentlige oplysninger som kunne medføre at kommunen var berettiget til at tilbagekalde afgørelsen.

De skriftlige vidneudsagn var ifølge kommunens udtalelse til mig i overensstemmelse med de mundtlige vidneudsagn der blev lagt til grund for påtalen. Der foreligger to skriftlige vidneudsagn. Jeg ser dog bort fra vidneudsagnet af 8. september 2009, som angik din opførsel over for en anden medarbejder end klageren. Vidneudsagnet af 14. september 2009 indeholdt ikke noget nyt i forhold til den skriftlige klage, men understøttede blot denne. Jeg kan derfor heller ikke lægge til grund at vidneudsagnet indeholdt nye væsentlige faktiske oplysninger.

Det er på denne baggrund min opfattelse at tilbagekaldelsen var begrundet i en omvurdering af de faktiske oplysninger der allerede forelå. I sådanne tilfælde skal tilbagekaldelsesårsagen normalt være særlig tungtvejende. Det gælder også hvis der er tale om forhold som myndigheden havde mulighed for at tage i betragtning da afgørelsen blev truffet.

Begrundelsen for tilbagekaldelsen

Du mener at begrundelsen for tilbagekaldelsen udelukkende var hensynet til ligebehandling, fordi du havde fået oplyst at en lignende sag var afsluttet med en påtale.

Kommunen har bl.a. oplyst at den foretog en afvejning af hensynet til på den ene side klagerens interesser og generelle personalepolitiske hensyn og på den anden side hensynet til dine interesser. Hensynet til klagerens interesser og generelle personalepolitiske hensyn samt hensynet til lige behandling af lige tilfælde blev vægtet tungere end hensynet til dig. Efter jobcentrets mening kunne du ikke have været i god tro om de oplysninger som var kommet frem.

Som det fremgår, lagde kommunen i sin afvejning af interesser bl.a. vægt på hensynet til ligebehandling. Et sådant hensyn vil normalt ikke i sig selv være tilstrækkelig tungtvejende til at kunne begrunde en tilbagekaldelse, jf. ovenfor. Et hensyn til myndighedens generelle personalepolitik vil efter min opfattelse heller ikke i sig selv være tilstrækkelig tungtvejende. Tilbage står om hensynet til klagerens interesser i sig selv eller sammen med de andre hensyn kunne bære tilbagekaldelsen.

Selv om klageren havde en interesse i at der blev skredet ind over for din adfærd, er det ikke ensbetydende med at et hensyn til denne interesse skulle føre til en disciplinær reaktion fra ledelsens side. Det må også tages i betragtning at sagen var blevet drøftet på et møde den 24. oktober 2008 mellem teamchefen, dig og klageren, og at hensynet til klageren kunne have været taget i betragtning ved den første afgørelse.

Sagens parter

I den forbindelse spiller det også en rolle at klageren efter min opfattelse ikke var part i sagen om hvorvidt du skulle tildeles en disciplinær sanktion. Det betød at der som udgangspunkt skulle foreligge en mere tungtvejende begrundelse for at tilbagekalde kommunens første afgørelse end hvis klageren havde været part i sagen. Det antages nemlig normalt at en myndigheds adgang til at tilbagekalde en afgørelse til ugunst for adressaten i en sag er væsentligt snævrere end adgangen til at foretage tilbagekaldelse til fordel for adressaten, navnlig når der er tale om en afgørelse af en vis betydning for den pågældende. Er der flere parter i sagen med modstående interesser, er adgangen til at foretage tilbagekaldelse til ugunst for adressaten dog noget videre end i sager med én part da tilbagekaldelsen samtidig vil være til fordel for den anden part. I særlige tilfælde kan myndigheden også lægge betydelig vægt på interessen hos andre personer end sagens parter. Jeg henviser til Karsten Revsbech mfl., Forvaltningsret, Almindelige Emner, 5. udgave (2009), s. 510 ff, og Karsten Loiborg mfl., Forvaltningsret, 2. udgave (2002), s. 953 f.

At klageren ikke var part i sagen om hvorvidt du skulle tildeles en disciplinær sanktion, hænger sammen med at der i dette tilfælde må antages at foreligge to separate sager som kommunen behandlede. Den ene sag drejede sig om kommunens forpligtelse som arbejdsgiver til at sikre klageren mod krænkende adfærd. Den sag skulle behandles efter reglerne i bl.a. ligebehandlingsloven. Den anden sag drejede sig om hvorvidt du havde begået en tjenesteforseelse som skulle føre til at kommunen anvendte disciplinære sanktioner over for dig efter de arbejdsretlige regler. Selv om de to sager udsprang af det samme hændelsesforløb, er deres formål og karakter så forskellige at det må antages at der ikke er tale om én samlet sag.

En beslægtet problemstilling er omtalt i den sag som er gengivet i Folketingets Ombudsmands beretning for 1990, s. 303 ff*. I den sag udtalte jeg bl.a. at offentligt ansatte som udgangspunkt ikke har partsstatus ved behandlingen af klagesager der er rejst af borgere, medmindre klagen giver anledning til selvstændigt at søge fastslået om der er grundlag for at træffe foranstaltninger af disciplinær karakter, herunder visse reaktioner der indebærer personlig kritik af den ansatte. I forlængelse heraf er det min opfattelse at en borger som føler sig krænket af en offentligt ansat, i almindelighed ikke kan anses for at være part i en eventuel sag om myndighedens anvendelse af disciplinære sanktioner over for den ansatte. Den omstændighed at klageren i denne sag var ansat på samme arbejdsplads som dig, kan ikke føre til en anden vurdering af dette spørgsmål.

Samlet vurdering

Samlet er det min opfattelse at der ikke var tilstrækkelig tungtvejende hensyn til at kunne begrunde en tilbagekaldelse. Jeg mener det er beklageligt at kommunen tilbagekaldte den begunstigende afgørelse, og jeg har henstillet til kommunen at den genoptager sagen og træffer en ny afgørelse i lyset af det jeg har anført.

Notatpligten

Jeg mener også at kommunen har tilsidesat notatpligten efter offentlighedslovens § 6, stk. 1. Reglen skal bl.a. sikre at det senere vil være muligt at konstatere hvilke faktiske oplysninger der er indgået i myndighedens beslutningsgrundlag, f.eks. hvis sagen bliver anket, eller hvis det i øvrigt må overvejes om en sag er blevet behandlet korrekt. Jeg henviser til Justitsministeriets vejledning om offentlighedsloven, pkt. 21. Bestemmelsen gælder i sager hvor der vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Efter bestemmelsen skal en myndighed der mundtligt modtager oplysninger om en sags faktiske omstændigheder der er af betydning for sagens afgørelse, gøre notat om indholdet af oplysningerne hvis de ikke i øvrigt fremgår af sagens dokumenter. De oplysninger som kommunen modtog mundtligt fra klageren, fremgik ikke af sagens dokumenter. Oplysningerne havde klart betydning for sagens afgørelse, og kommunen skulle derfor have gjort notat om dem. Kommunen skulle også – inden den traf afgørelse om omgørelse – have gjort notat om de mundtlige vidneudsagn som den indhentede, da de havde bevismæssig betydning for sagen. Jeg anser det for beklageligt at kommunen undlod dette. Forsømmelsen betyder at der er svigtet en retssikkerhedsgaranti, da det ikke er muligt at efterprøve kommunens oplysninger. Jeg mener derimod ikke kommunen havde pligt til at gøre notat om sine interne drøftelser.

Jeg har som følge af henstillingen om genoptagelse ikke fundet tilstrækkelig anledning til at behandle dine øvrige klagepunkter. Jeg henviser til § 16, stk. 1, i lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand. Det fremgår af denne bestemmelse at ombudsmanden selv afgør om en klage giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse.

Jeg foretager mig ikke mere i sagen på det foreliggende grundlag (...).”

Sagsfremstilling

Den 3. oktober 2008 blev der afholdt en personalefest i en forvaltning i X Kommune. Den 23. oktober 2008 klagede en af A's kolleger mundtligt til teamchefen i det jobcenter hvor A var ansat, over at han havde opført sig upassende over for hende under festen. Teamchefen indkaldte A og hans kollega til en samtale dagen efter hvor sagen blev drøftet. A havde også en samtale med teamchefen den 30. oktober 2008.

Den 4. november 2008 indgav A's kollega en skriftlig klage over at han i to tilfælde havde været grov over for hende og udsat hende for krænkelser af seksuel karakter. Det ene tilfælde var episoden under festen den 3. oktober 2008. A's kollega bad om at der blev lavet en handleplan for løsning af det aktuelle problem, og om at man tog seksuel chikane alvorligt. Hun bad også om supervision og hjælp til at komme videre.

Der blev herefter afholdt en tjenstlig samtale med A den 11. december 2008 om hans adfærd den 3. oktober 2008. Af mødereferatet fremgår bl.a. at teamchefen oplyste at flere andre medarbejdere havde støttet det hændelsesforløb der var beskrevet i klagen. Teamchefen ønskede ikke at skride til afskedigelse, og sagen kunne alene resultere i en påtale. Grundlaget for samtalen var en upassende adfærd under festen. A anførte at han tidligere havde fået at vide at sagen ikke ville få konsekvenser for ham, og at dette var en begunstigende forvaltningsakt. A mente at officialprincippet ikke var overholdt, og han afviste at der havde været tale om seksuel chikane. Teamchefen bad A være mere opmærksom på at der var individuelle normer for passende adfærd. Hun oplyste desuden at den skriftlige klage var mere alvorlig end den der var fremkommet ved mødet den 24. oktober 2008, og derfor var sagen blevet forelagt forvaltningens personalekontor, hvorefter afgørelsen blev ændret. A indvendte at hans adfærd eventuelt kunne betragtes som gemytlig berøring, og at festen var en fritidsaktivitet, som hørte under privatlivet. Hertil bemærkede teamchefen at festen foregik i arbejdsregi da forvaltningen havde inviteret til og betalt for festen. Konklusionen var at A's adfærd blev påtalt, og i gentagelsestilfælde ville det efter omstændighederne være arbejdspladsens hensigt at tage yderligere tjenstlige skridt.

A havde en række bemærkninger som efterfølgende blev tilføjet referatet. Han anførte bl.a. at der allerede før mødet var truffet beslutning om at give en påtale, og at teamchefen havde bekræftet det. Ledelsen i jobcentret var blevet bedt om at afslutte sagen med en påtale, og personalechefens begrundelse var at en lignende sag var afsluttet med en tjenstlig påtale. Teamchefen havde talt med det vidne der var nævnt i klagen, men ikke med andre vidner. Efter den tjenstlige samtale havde A henvendt sig til vidnet, som havde beskrevet hændelsesforløbet anderledes end det fremgik af klagen.

A klagede til mig den 7. januar 2009, og jeg sendte klagen videre til jobcentret for at centret fik lejlighed til at tage stilling til hans indsigelser.

I et brev af 2. april 2009 skrev jobcentret bl.a. til A at det var korrekt at han i første omgang havde fået at vide at klagen ikke ville få konsekvenser. Efter en undersøgelse af sagen, både via høring af vidner og undersøgelse af de juridiske omstændigheder i den type klager, fandt jobcentret at sagens karakter var alvorligere end først antaget, og derfor blev det besluttet at give A en påtale. Der var således tale om en omgørelse fordi sagen var blevet yderligere belyst, og klagerens påstande var blevet understøttet. Påtalen var en afgørelse i forvaltningslovens forstand, og kravene om partshøring og begrundelse var opfyldt. A var blevet partshørt ved tre samtaler og havde fået lejlighed til at kommentere referatet af samtalen den 11. december 2008. Hans kommentarer gav ikke anledning til at ændre afgørelsen. Påtalen var en mild form for reaktion. Jobcentret fandt at der var tilstrækkelig dokumentation for klagers påstande om episoden. Det var korrekt at der på baggrund af den skriftlige klage, samtaler med A og klager, samtale alene med A og samtale med klager alene samt flere vidneudsagn blev dannet et billede af episoden, og det blev besluttet at give A en påtale. Da han ikke under samtalen kom med væsentlig ændret forklaring eller nye oplysninger, blev påtalen gennemført.

A klagede igen til mig i et brev af 3. april 2009, og jeg sendte den 1. juli 2009 hans brev videre til jobcentret som en anmodning fra ham om at få oplyst navnene på de vidner som jobcentret havde oplyst at det havde talt med.

I et brev af 6. juli 2009 bad A jobcentret om aktindsigt i sagen, og han bad teamchefen bekræfte sin udtalelse den 24. november 2008 om at personalechefen havde pålagt jobcentret at give en påtale. A bad om oplysning om hvilke mere graverende forhold der var fremkommet i forhold til klagers mundtlige fremstilling af sagen den 23. og 24. oktober 2008. Han gjorde opmærksom på at hovedvidnet havde beskrevet hændelsen anderledes over for ham.

Den 16. september 2009 skrev jobcentret til A og vedlagde de indhentede skriftlige vidneudsagn. Der var ikke andre oplysninger i sagen som han ikke tidligere havde fået. Samtaler med centralforvaltningen havde været mundtlige, og der var ikke taget notater da samtalerne havde karakter af råd og vej-

ledning. Teamchefen bekræftede at hun havde tilkendegivet at der ikke ville ske mere i sagen. Sagen havde imidlertid taget en drejning fordi der efterfølgende var blevet indgivet en skriftlig klage som førte til indhentelse af vidneudsagn.

I et vidneudsagn af 14. september 2009 er bl.a. følgende beskrevet:

”(A) sætter sig ved siden af (B). Jeg oplever at han sætter hans hånd på hendes lår, hvorefter han flytter hånden til hendes inderlår. Jeg ser at (B) griber fat i hans hånd og forsøger at få ham til at stoppe. Jeg siger til (A) at han skal stoppe og han fortsætter med at læne sig over hende for at tale med mig mens han stadig befamler (B). Da (A) ikke stopper rejser (B) sig og sætter sig et andet sted.”

Det andet vidneudsagn, som er dateret den 8. september 2009, angår A's opførsel under festen over for en anden medarbejder end klageren.

A klagede igen til mig i september 2009, og jeg bad jobcentret låne mig sagens akter. Den 27. januar 2010 bad jeg jobcentret om en udtalelse.

I sin udtalelse af 26. april 2010 har jobcentret anført at der var tale om en afgørelse i forvaltningslovens forstand da jobcentret ultimo oktober 2008 oplyste A mundtligt om at sagen ikke ville få konsekvenser. Den skriftlige klage beskrev med flere detaljer og større tydelighed hændelsesforløbet, som herefter fremstod mere alvorligt end først antaget. Derfor indhentede jobcentret udsagn fra vidner. Dette gjorde at det var nødvendigt at revurdere sagen, og man drøftede den med forvaltningens centrale personalekontor. Kontoret pålagde ikke jobcentret at give en påtale. De skriftlige vidneudtalelser var i overensstemmelse med de mundtlige udtalelser der blev lagt til grund for påtalen. A var blevet gjort bekendt med sagens faktiske oplysninger og havde fået lejlighed til at udtale sig om dem. Der var ikke taget stilling til sagens udfald inden den tjenstlige samtale. Der var foretaget behørig partshøring, og officialprincippet var overholdt. Desuden var betingelserne for at tilbagekalde en begunstigende forvaltningsakt opfyldt fordi der var kommet nye oplysninger i sagen. Jobcentret havde foretaget en afvejning af hensynet til på den ene side klagerens interesser og generelle personalepolitiske hensyn og på den anden side hensynet til A's interesser. Hensynet til klagerens interesser og generelle personalepolitiske hensyn samt hensynet til lige behandling af lige tilfælde blev vægtet tungere end hensynet til A. Jobcentret skrev desuden at A ikke kunne siges at have været i god tro om de oplysninger som jobcentret efterfølgende blev bekendt med, og at han i alle tilfælde var nærmest til at kende dem. Der var ikke lavet notater om personalekontorets udtalelser da de var af rådgivende og vejledende karakter.

A kommenterede jobcentrets udtalelse i et brev af 18. maj 2010. Han fastholdt at jobcentret havde tilkendegivet over for ham at det havde fået en tjenstlig ordre fra centralforvaltningen om at give en påtale. A mente at sagen ikke havde været fuldt belyst fra starten, og at officialprincippet derfor ikke var overholdt. A havde ikke fået svar på hvilke nye forhold der havde ført til en ændring af den oprindelige afgørelse. Jobcentrets brug af vidneudsagnet som angik en anden kollega end klageren, anså han som et forsøg på at intimidere ham. Vidneudsagnet fra den person som havde overværet hans opførsel over for klageren, burde have foreligget skriftligt senest i forbindelse med beslutningen om at give en påtale. A fastholdt at beslutningen var taget inden mødet den 11. december 2008. Han havde ikke godkendt referatet fra mødet. Begrundelsen for ændringen af den oprindelige afgørelse var netop ligebehandling. Endelig anførte han at sagens akter havde ligget frit tilgængelige for alle under forløbet.

I en e-mail af 25. maj 2010 bad A jobcentret svare på nogle spørgsmål angående sagen.

Jobcentret meddelte den 2. juli 2010 at A's bemærkninger ikke gav anledning til væsentlige yderligere kommentarer. Vidneudsagnene var indhentet for at anskueliggøre dels hvilken adfærd han i øvrigt havde under festen, dels hvilken tilstand han var i ved festen. Sagens akter var opbevaret på teamchefens kontor på et sted som hverken A eller andre havde adgang til at undersøge.

Den 23. juli 2010 bad A om aktindsigt i klagerens personalesag og i sin egen sag i forvaltningen, og han bad om et møde med personalechefen om sin sag.

Jeg skrev herefter til A at jeg ikke foretog mig noget i sagen før han gav en tilbagemelding om udfaldet af mødet.

Den 23. august 2010 skrev A til mig at personalechefen havde oplyst at personalekontoret ikke havde pålagt jobcentret at ændre sin oprindelige afgørelse, men alene havde givet en generel vejledning til jobcentret. A opsummerede sine klagepunkter og tilføjede bl.a. at klagerens brev ikke var journaliseret eller stemplet modtaget, og at det var ganske usædvanligt at klageren ikke havde modtaget svar på klagen.

Jobcentret meddelte mig den 7. september 2010 at det ikke havde yderligere bemærkninger til sagen.

Kommunen meddelte mig i brev af 29. marts 2011 at kommunen tog min opfattelse af sagen til efterretning. Kommunen havde derfor tilbagekaldt påtalen. Desuden ville de relevante akter blive fjernet fra personalesagen, og kommunen ville fremover bestrebe sig på at overholde notatpligten.

Jeg meddelte herefter kommunen at jeg ikke foretog mig mere i sagen.

NOTE: (*) FOB 1990, s. 303.